

Cat Patrick

VERGETTEN

Vrijdagen horen toch leuk te zijn?

Deze begon waardeloos.

Er stond niets nuttigs in de aantekeningen op mijn nachtkastje. Mijn ogen waren het liefst dicht gebleven, mijn lievelingsspijkerbroek zat in de was en er stond geen melk in de koelkast.

En het ergste van alles was dat mijn mobieltje leeg was, het glimmende, zuurstokrode telefoontje dat ik zal blijven gebruiken tot het in een put valt, het ding waar mijn agenda in zit, met al mijn alarmpjes en geheugensteuntjes, en dat in feite mijn draagbare, sociaal acceptabele reddingsboei is.

‘Je redt je wel,’ zei mijn moeder toen ze me vanochtend naar school reed.

‘Hoe weet je dat nou?’ vroeg ik. ‘Misschien heb ik vandaag wel een gigantisch wiskundeproefwerk. Misschien is er vandaag wel iets in de aula waar ik nu dus niets vanaf weet.’

‘Het is maar één dagje, London. Je kunt heus wel één dag zonder je telefoon.’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ mopperde ik. Ik wendde me af en keek uit het raam.

Nu, op dit moment, nu ik hier sta, kan ik keihard bewijzen dat mijn moeder het mis had. Ik kan helemaal niet een dag zonder mijn telefoon.

Vandaag had ik dus een t-shirt mee moeten nemen voor gym. Als-ie niet leeg was geweest, die telefoon van mij, die mijn moeder en ik aan het begin van het schooljaar volgeprogrammeerd hebben met dergelijke belangrijke informatie, dan had-ie me met zijn piepkleine bloklettertjes mooi kunnen instrueren om vandaag een gymshirt mee te nemen.

Dus is het vandaag de dag dat ik me in een korte gymbroek en een wintertrui af sta te vragen wat ik moet doen.

Ik kan moeilijk gaan basketballen in een trui (want dat gaan we vandaag doen, volgens het bord naast de deur van de kleedkamer) dus vraag ik Page of ze een shirtje overheeft. We zullen nooit echt vriendinnen worden, maar ze reageert nog steeds overdreven enthousiast op me. 'Tuurlijk, London, alsjeblieft. Al weer je schone t-shirt vergeten?'

Al weer?

Ik neem me heilig voor om niet te vergeten dat ik dit vanavond op mijn 'niet vergeten'-lijstje moet zetten. Tegelijk vraag ik me af waarom er op mijn lijstje van vandaag niets over een gymshirt stond.

Page doorkruist mijn gedachtegang. Ze glimlacht en geeft me een knalgeel, oversized t-shirt met een grijnzende kat erop en de tekst: 'Prrrfect!'

'Dank je, Page,' brom ik, terwijl ik het shirt van haar aanpak en het snel aantrek. Het hangt bijna helemaal over mijn korte gymbroek heen. Korte gymbroek, nota bene! Ik heb letterlijk geen idee waarom er een korte gymbroek in mijn kluisje ligt en niet iets warmers en modieuzers.

Niet vergeten: ook nog even 'broek mee' op dat lijstje 'niet vergeten' zetten.

Ik heb het gevoel dat Page naar me staat te kijken. Ik werp een blik op haar en, ja hoor, ze kijkt. We knikken elkaar vriendelijk toe. Dan gooi ik mijn kleren in mijn kluisje, klap het dicht en loop naar de gymzaal.

Onderweg schieten er twee gedachten door mijn hoofd. Ten eerste vraag ik me af of ik van mevrouw Martinez even een pleister mag halen voor die pijnlijke blaar op mijn hiel, die ik bij elke stap tegen mijn gymschoen voel schuren. En ten tweede kan ik het lot alleen maar dankbaar zijn dat slechts twaalf sneue figuren me tijdens dit eerste uur gym te zien zullen krijgen in deze gruwelijke uitmonstering.

Helaas voor mij is mevrouw Martinez een harteloos mens.

‘Nee,’ zegt ze als ik voor de wedstrijd vraag of ik een pleister mag halen.

‘Nee?’ vraag ik ongelovig.

‘Nee,’ zegt ze weer, terwijl haar zwarte ogen zeggen dat ik het vooral niet moet wagen om haar tegen te spreken. Ze heeft haar fluitje al paraat.

Ik ben niet achterlijk, dus ik dring niet aan. Ik hobbel gewoon terug naar de bank, ga bij mijn teamgenoten zitten en neem me voor de pijn te negeren.

En dan, halverwege de wedstrijd – waarschijnlijk de minst enerverende basketbalwedstrijd uit de geschiedenis van de sport – weergalmt er door de hol klinkende gymzaal een geluid waarvan de haartjes op mijn armen subiet rechtovereind gaan staan. Mijn trommelvliezen bevriezen en mijn tanden beginnen te klapperen.

Heel even weet ik niet wat er gebeurt.

Mevrouw Martinez wuift ons met overdreven armgebaren naar de uitgang en mijn klasgenoten sjokken sloom naar de deuropening.

Dan snap ik het ineens.

Er wordt een brandoefening gehouden.

Wij, de leerlingen van de Meridan High School, gaan naar buiten. Met zijn 956'en. Terwijl ik, London Lane, een knalgeel kat-tenshirt aanheb met de tekst PRRRFECT! erop, plus een veel te korte gymbroek, een outfit waar het complete leerlingenbestand straks van kan meegenieten.

Ja hoor, echt een fijne vrijdag.

De gymzaal ligt vlak bij een uitgang, dus wij horen bij de eersten die veilig de lerarenparkeerplaats bereiken. Omringd door een bizarre verscheidenheid aan auto's, van een stationwagon hier tot een vuurrode Porsche daar, zie ik verveelde leerlingen naar buiten sjokken vanuit het blok beton dat zich onze school noemt, alsof ze immuun zijn voor brand.

Niet dat ik denk dat er brand is.

Vermoedelijk heeft een of andere imbeciel voor de grap het alarm af laten gaan, zonder erbij stil te staan dat hij of zij vervolgens een uur lang in de kou zou moeten wachten op de brandweer, die eerst het hele gebouw moet nalopen en pas dan, eindelijk, dat snerpande alarm uitzet.

Het waait nogal en volgens mij zie ik sneeuwvlagen. Bij elke windstoot kruip ik dieper in elkaar in een poging om nog een beetje warm te blijven.

Het helpt voor geen meter.

Ik ruk mijn haar uit de slordige knot onder aan mijn nek, in de hoop dat het een beetje het effect van een sjaal zal hebben. De wind laat mijn felrode lokken meteen alle kanten op wapperen, zodat ik niet alleen verblind raak, maar ook nog eens herhaaldelijk in mijn gezicht gemept word door mijn eigen haarpunten.

Terwijl de hele horde leerlingen samenschouwt hoor ik gefluister en gegrinnik, waarschijnlijk om mijn outfit. Ik zou zweren dat ik een telefooncamera hoor klikken, maar tegen de tijd dat ik weer door mijn wilde manen heen kan turen, heeft de fotograaf het bewijsmateriaal weggegomd. Toch zit het laatste restje gegiechel uit een hecht cirkeltje cheerleaders me niet lekker.

Ik tuur naar hun ruggen, tot Alex Morgan haar gezicht, gevolgd door haar glanzende zwarte haren, naar me toe draait en me recht in mijn ogen kijkt. Ze ziet eruit alsof ze voor de evacuatie nog even de tijd heeft genomen een extra laagje koolzwarte eyeliner aan te brengen.

Prioriteiten.

Alex grijnst spottend en draait zich weer om naar haar kringetje, waaruit nu nog meer gegiechel opstijgt.

Ineens verlang ik ernstig naar mijn beste vriendin Jamie. Die heeft ook zo haar mindere kanten, maar ze zou nooit terugdeinzen voor beledigingen van cheerleaderszijde.

Moederziel alleen met mijn blote benen en mijn prrrfecte t-shirt hoor ik stukjes en beetjes van gesprekken over weekendplannen, het 'proefwerk dat we nu missen' en 'zullen we gewoon wat te eten gaan halen bij Reggie's, want we staan nu toch al buiten'. Ik sla mijn armen nog wat steviger om mijn romp, half om mezelf te beschermen tegen de elementen en half om die kat te verdoezelen.

'Leuk shirt,' zegt een prettige jongensstem met maar een klein spoortje van spot. Ik grijp zo veel mogelijk haar bij elkaar met mijn linkerhand, die ik gebruik als geïmproviseerde paardenstaarhouder, en draai me om naar de stem.

En de tijd staat stil.

Eerst zie ik die glimlach. Er schemert onmiskenbaar iets liefs door het plagerige heen. Mijn afweer begint al af te brokkelen voordat mijn blik de ogen heeft bereikt, en wat er nog van over is

smelt op slag weg als ik die zie. Fonkelend licht korenbloemblauw met donkere vlekjes erin, omringd door wimpers waar elk meisje jaloers op zou zijn.

En ze kijken naar mij.

Ze zijn op mij gericht.

Zijn ogen glimlachen nog duidelijker dan zijn mond.

Als er iets beschikbaar was – een meubelstuk of misschien zelfs een niet-vijandelijke medemens – zou ik dat misschien gebruiken om er even op te leunen, want ik word helemaal uit mijn evenwicht gebracht door zijn aanwezigheid. Op een goeie manier.

Wow.

En dan is het allemaal weg. Het shirt, mijn telefoon, het basketballen, Alex Morgan.

Er is alleen nog die jongen die voor me staat.

Hij ziet eruit alsof hij in Hollywood thuishoort, of anders in de hemel. Ik zou de hele dag wel naar hem kunnen kijken.

‘Bedankt,’ zeg ik na een stilte van ik-weet-niet-hoe-lang. Ik dwing mezelf om even te knippen. Zijn gezicht komt me ergens bekend voor, maar zo te voelen alleen omdat ik dat zo graag wil.

Wacht, ken ik hem?

Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, laat ik herinneringen aan hem hebben.

Ik blader door jaren en nog eens jaren van gezichten in mijn mentale fotoalbum, maar dit gezicht is nergens te bekennen.

Een glimp van een seconde lang ben ik daar verdrietig over. Dan komt mijn optimistische kant weer omhoog. Waarschijnlijk vergis ik me gewoon. Hij moet ergens zitten.

Waar waren we? O, mijn kleren...

‘Ik probeer een nieuwe rage te starten,’ zeg ik bij wijze van grap.

Ik draai me half om, zodat de wind mijn haar uit mijn gezicht blaast. Ik dwing mezelf om ook andere dingen te zien dan zijn ogen.

‘Leuke schoenen,’ zeg ik.

‘Uh, dank je,’ zegt hij opgelaten, terwijl hij ook omlaag kijkt naar zijn chocoladebruine Converse All Stars. Verder valt er niet veel over schoenen te zeggen, dus hij ritst zijn bruine capuchon-vest open en trekt het uit.

Voor ik doorheb wat er gebeurt drapeert hij het al om mijn schouders en meteen voelt het aan als een soort bescherming tegen de hele wereld, niet alleen tegen de elementen. Zijn lichaams-warmte zit nog in de flecevoering, die vaag naar zeep ruikt en naar wasverzachter en... gewoon, jóngen. Een perfect soort jongen.

Hij staat iets te dichtbij voor een wildvreemd persoon. In alleen zijn t-shirt nu. Het lijkt vintage. Ik heb nog nooit van die band gehoord.

‘Bedankt,’ zeg ik nog een keer, alsof dit een van de maximaal tien woorden is die ik kan uitspreken. ‘Maar krijg jij het nou niet koud?’

Hij lacht alsof dit de belachelijkste vraag in de hele wereld is en zegt alleen maar: ‘Nee.’

Kunnen jongens het dan niet koud krijgen?

‘Oké. Nou, bedankt,’ zeg ik voor de miljoenste keer in twee seconden.

Wat heb ik ineens met dat woord?

‘Het is echt wel oké,’ zegt hij. ‘Je zag eruit alsof je het wel kon gebruiken. Je ziet zowat blauw van de kou.’ Hij knikt naar mijn benen. ‘Ik ben trouwens Luke.’

‘London,’ zeg ik. Meer krijg ik er niet uit.

‘Coole naam,’ zegt hij met een soepele glimlach. Ik zie vaag een kuiltje in een van zijn wangen. ‘Heel memorabel.’

Dat is tamelijk grappig, vind ik.

Mijn door Luke opgewekte trance wordt doorbroken door een gil.

‘London, wat heb je áán!’ roept Jamie Connor zo hard dat minstens vijf mensen ophouden met praten en zich naar ons om-draaien. ‘Vertel me alsjeblieft dat daar een broek onder zit.’

Ik trek mijn wens om haar te zien subiet in. Ze mag nu wel weer weg.

‘Ssst, Jamie. Iedereen kijkt,’ zeg ik en ik trek haar naar me toe om haar de mond te snoeren. Ik ruik het parfum dat mijn beste vriendin nog eeuwen zal gebruiken.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Maar je bent een behoorlijke ramp.’ Dat laatste zegt ze met een klein lachje.

Ik frons naar haar.

‘Rampzalige ochtend?’ vraagt ze, terwijl ze me een arm geeft.

‘Yep,’ zeg ik zachtjes, me nog steeds hevig bewust van Lukes aanwezigheid. ‘Ik was mijn gymshirt vergeten. Wederom.’

Jamie geeft een meevoelend duwtje tegen mijn schouder en verandert meteen van onderwerp. ‘Ik wil niet eens weten van wie je dit ding geleend hebt. Heb je Anthony hier ergens gezien?’ vraagt ze. Ze tuurt de menigte af. Maar haar belangstelling voor Anthony komt met piepende remmen tot stilstand als ze Luke ziet. Mijn Luke.

‘Hé,’ zegt ze tegen hem.

‘Hé,’ zegt hij terug. Hij weigert rechtstreeks naar Jamie te kijken. Misschien vind ik dat stiekem wel leuk.

‘Wie ben jij?’ vraagt ze, en ze houdt haar hoofd schuin als een nieuwsgierige kat.

‘Luke Henry,’ zegt hij. Eindelijk richt hij een volle seconde zijn blik op haar. ‘Dit is mijn eerste schooldag hier.’ Hij kijkt weer weg en laat zijn blik over de menigte glijden, alsof hij zich begint te vervelen. Het valt me op dat hij zijn hoofd laag houdt, alsof hij niet wil opvallen.

Jamie is niet gewend dat jongens van haar wegstaren en eerlijk gezegd verbaast Lukes gebrek aan belangstelling me behoorlijk,

gezien haar korte rokje en haar strakke top. Ze verplaatst haar gewicht naar haar andere voet, duwt haar heup opzij en praat gewoon verder.

‘In welke klas zit je?’ vraagt ze

‘Vijfde,’ antwoordt Luke.

‘Cool. Wij ook,’ zegt ze. Ik verwacht dat ze nu wel klaar is met haar vragen, maar helaas. ‘Waarom begin je op een vrijdag?’

Luke werpt een blik op Jamie, dan zoeken zijn ogen de mijne en daar is het weer.

Daar is hij weer.

‘Ik had vandaag toch niks beters te doen,’ zegt hij op zakelijke toon. ‘Al onze spullen zijn al uitgepakt. Dus waarom niet?’

‘Oké... en waar kom je vandaan?’

Hou nou op!

‘Ik ben hier net naartoe verhuisd vanuit Boston.’

‘Je hebt geen accent,’ zegt Jamie streng.

‘Ik ben daar ook niet geboren.’

‘Oké,’ zegt Jamie. Ze zwaait haar blonde haren uit haar ogen. Het is zo’n typische beweging voor haar – ze zal hem blijven maken op de universiteit en ook later nog – en beste vriendin of geen beste vriendin, mijn stekels gaan omhoog.

Blijkbaar verstijf ik een beetje, want Jamie neemt wat afstand om mijn gezicht te bestuderen. Ze kijkt naar Luke en dan weer naar mij.

‘Hmm,’ broemt ze. Ik ben doodsbenaauwd dat ze nu gaat zeggen wat zo ontzettend voor de hand ligt, maar ze gaat door met haar derdegraadsverhoor. ‘Oké, en waar woonde je dan voor Boston...’

Jamie wordt onderbroken door de plotselinge, oorverdovende stilte. Alarm onder controle. De rector grijpt naar zijn megafoon en drijft ons weer naar binnen op een toon waaruit duidelijk blijkt dat hij iedere minuut die hij met ons door moet brengen haat met een diepe haat.